

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D., a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D., a Mgr. Filipa Skřivana v právní věci

žalobce: **JUDr. M. K.**
adresa pro doručování X
zastoupen JUDr. Hanou Novotnou, advokátkou
sídlem Jaselská 202/19, Brno

proti
žalovanému: **Státní pozemkový úřad**
sídlem Husinecká 1024/11a, Praha
zastoupen Mgr. Františkem Korbelem, Ph.D., advokátem
sídlem Na Florenci 2116/15, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21.6.2019, č.j. SPU 250987/2019,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 21.6.2019, č.j. SPU 250987/2019, a Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro Jihomoravský kraj, ze dne 14.5.2019, č.j. SPU 195814/2019, sp. zn. SPU 165467/2019/3, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

- II. Žalovanému se nařizuje poskytnout žalobci znalecký posudek požadovaný žádostí o poskytnutí informace dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, doručené žalovanému dne 18.4.2019.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč k rukám JUDr. Hany Novotné, advokátky, sídlem Jaselská 202/19, Brno, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce brojí proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21.6.2019, č.j. SPU 250987/2019, kterým žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Státního pozemkového úřadu – Krajského pozemkového úřadu pro Jihomoravský kraj (dále jen „pozemkový úřad“) ze dne 14.5.2019, č.j. SPU 195814/2019, sp. zn. SPU 165467/2019/3, jímž pozemkový úřad podle § 15 a § 20 odst. 4 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“), ve spojení s § 67 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), částečně odmítl žádost ze dne 18.4.2019, kterou žalobce požadoval poskytnutí listin týkajících se pronájmu vinného sklepa v Čejkovicích, konkrétně nájemních smluv uzavřených mezi Českou republikou – Státním pozemkovým úřadem a Templářskými sklepy Čejkovice, vinařským družstvem, a dále znaleckého posudku o výši nájemného, případně jiného dalšího podkladu, na základě kterého byla výše nájmu určena. Pozemkový úřad žalobci poskytl kopie nájemních smluv uzavřených dne 15.1.2019; požadovaný znalecký posudek žalobci neposkytl s odkazem na § 11 odst. 4 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb.

I. Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce namítá nesprávnou aplikaci § 11 odst. 4 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. žalovaným; dotčené ustanovení na daný případ nedopadá. Požadované informace jsou zcela obecné povahy, nevztahují se pouze k jednomu konkrétnímu trestnímu řízení, nemají charakter informací o probíhajícím trestním řízení, ani se netýkají probíhajícího trestního řízení; opačný závěr nelze dovodit pouze z toho, že se informace shodou okolností nacházejí rovněž v trestním spise.
3. I v případě, že by se jednalo o informace týkající se trestního řízení, byl by pozemkový úřad povinen žalobci dané informace poskytnout. Správní orgány vykládají § 11 odst. 4 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. v rozporu s judikaturou správních soudů, kupř. se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16.3.2010, č.j. 1 As 97/2009-119, č. 2166/2011 Sb. NSS, a ze dne 1.12.2010, č.j. 1 As 44/2010-103, č. 2241/2011 Sb. NSS. Žalovaný nezdůvodnil, proč by poskytnutí požadovaných informací mohlo ohrozit či zmařit trestní řízení či zajištění práva na spravedlivý proces. Nadto žalovaný není orgánem činným v trestním řízení, ani nevystupuje v trestním řízení v pozici obžalovaného, nýbrž toliko poškozeného. Žalobce rovněž poukazuje na skutečnost, že dne 24.5.2019 byl v trestním řízení vynesena rozsudek, proto ani není zjevné, jak by poskytnutí informace mohlo být zneužito. Není dále relevantní, že žalobci bylo

orgánem činným v trestním řízení odepřeno nahlížení do trestního spisu, neboť to se řídí zákonem č. 141/1961 Sb., trestní řád (dále jen „trestní řád“).

4. Svoji argumentaci žalobce rozhojnil v podané replice. Uvedl, že žádá o informaci o aktuální výši nájemného a způsobu jejího stanovení ve vztahu k nemovitosti, za jejíhož vlastníka se prohlásila Česká republika; žalobce tak projevil zájem o údaje týkající se hospodaření s nemovitým majetkem státu. Pokud si stejné údaje ze stejného zdroje vyžádaly rovněž orgány činné v trestním řízení, nelze to považovat za zákonný důvod neposkytnutí informace.
5. S ohledem na výše uvedené žalobce navrhl, aby zdejší soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

II. Shrnutí vyjádření žalovaného

6. Žalovaný nesouhlasí se žalobou, napadené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné. Věcně setrvává na závěrech obsažených v napadeném rozhodnutí.
7. Podle žalovaného žalobce svoji argumentaci sám vyvrací, že se požadované informace netýkají probíhajícího trestního řízení. Bylo by popřením smyslu § 11 odst. 4 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., pokud by povinný subjekt uváděl, v čem konkrétně spočívá vztah požadovaných informací a probíhajícího trestního řízení. Požadované informace nejsou obecné povahy, nýbrž se týkají konkrétní nemovitosti.
8. Taktéž žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejším soudem. Žalovaný navrhl, aby zdejší soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III. Posouzení věci

9. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
10. Zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
11. Podle § 11 odst. 4 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. povinné subjekty neposkytnou informace o probíhajícím trestním řízení, nebo týkající se trestního řízení, pokud by její poskytnutí ohrozilo či zmařilo účel trestního řízení, zejména zajištění práva na spravedlivý proces.
12. Mezi účastníky řízení je sporu o to, zda správní orgány správně aplikovaly § 11 odst. 4 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. se zdůvodněním, že žalobcem požadovaná informace se týká trestního řízení a její poskytnutí by mohlo ohrozit či zmařit účel trestního řízení.
13. Pozemkový úřad odmítl poskytnout žalobci informaci s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.9.2009, č.j. 6 As 18/2009, č. 1957/2009 Sb. NSS, z něhož citoval pasáž, že „nejen ty informace, které vzniknou přímo v trestním řízení a vyskytují se

výhradně v trestním řízení, ale i takové informace, které má k dispozici i jiný orgán, než činný v trestním řízení, pokud jsou předmětem šetření ve vedeném trestním řízení a jejichž zveřejnění by proto případně mohlo zmařit či ohrozit objasňování skutečností důležitých pro trestní řízení.“. Současně uvedl, že požadované informace se týkají trestního řízení vedeného Okresním soudem v Hodoníně pod sp. zn. 15 T 143/2018, kde je žalovaný v postavení poškozeného. Dále uvedl, že je mu známo, že se žalobce snažil nahlížet do trestního spisu s odůvodněním, že je zástupcem obce Čejkovice v dalších (jím výslovně uvedených) civilních soudních sporech a domnívá se, že trestní spis obsahuje podklady, které mohou výrazně prospět obraně práv jeho klienta. Současně zdůraznil, že trestní soud žádosti nevyhověl pro spornost tvrzeného zmocnění žalobce. Jelikož se podle pozemkového úřadu požadované informace týkají probíhajícího trestního řízení, mohou ohrozit či zmařit jeho účel nebo zákonem garantované právo na spravedlivý proces. Nadto je zřejmé, že žalobce nerealizuje své právo podle zákona jako prostředek účasti na veřejném životě a nelze vyloučit, že by poskytnuté informace namísto kontroly veřejné správy sloužily výlučně soukromoprávním zájmům zmocnitele žalobce či žalobce samotného; i tím by mohlo dojít ke zmaření účelu trestního řízení. Pozemkový orgán s odkazem na uvedené zákonné omezení, ale i s odkazem na vlastní procesní postavení, proto nemohl žádosti žalobce zcela vyhovět.

14. Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí uvedl, že § 11 odst. 4 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. byl pozemkovým úřadem aplikován s ohledem na skutečnost, že požadovaná informace se týká trestního řízení, přičemž pozemkový úřad má za to, že její poskytnutí by mohlo ohrozit či zmařit účel trestního řízení. Podle žalovaného vydání rozsudku v trestní věci není relevantní, jelikož správní orgán musí vycházet ze stavu věci ke dni vydání rozhodnutí, nadto trestní řízení nebylo pravomocně skončeno. Zákonný důvod spočívající v zákazu poskytnutí informace, pokud by došlo k ohrožení či zmaření trestního řízení a zejména práva na spravedlivý proces, pozemkový úřad podle žalovaného aplikoval správně. Žalovaný v napadeném rozhodnutí rovněž akcentoval, že právo na spravedlivý proces je v prostředí trestního práva zajištěno procesními normami trestního řádu a základními zásadami trestního řízení, že je to státní zástupce a obviněný, kteří mohou na podporu svých stanovisek navrhnout důkazy, a jen státní zástupce je povinen dokazovat vinu obžalovaných. Podle žalovaného lze tedy obecně konstatovat, že poskytování informací v době probíhajícího trestního řízení na žádost osoby, která stojí mimo toto řízení, může vychýlit rovnost zbraní a tím ohrozit právo na spravedlivý proces; rovněž žalovaný, shodně jako pozemkový úřad, zdůraznil, že žalobci bylo odepřeno nahlížení do trestního spisu.
15. Správními soudy již bylo opakovaně judikováno, že citované ustanovení představuje (dočasnou) výlukou z práva na informace, jejímž smyslem je ochrana probíhajícího trestního řízení v tom smyslu, aby nebyl zmařen jeho předmět či účel. Po pravomocném skončení trestního řízení není důvod nadále poskytnutí informací bránit (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.9.2009, č.j. 6 As 18/2009, č. 1957/2009 Sb. NSS). Oproti tomu stojí právo na informace jako jedna ze záruk zákonnosti ve veřejné správě, neboť je občanům umožněno vykonávat kontrolu fungování veřejné moci; ve vztahu k nyní posuzované věci kontrolu hospodaření s veřejnými finančními prostředky.

16. K hlediskům rozhodným pro odepření poskytnutí informace podle § 11 odst. 4 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16.3.2010, č.j. 1 As 97/2009-119, č. 2166/2011 Sb. NSS, dovodil, že „Zásadním hlediskem pro rozhodnutí povinného orgánu o odepření informace podle § 11 odst. 4 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, je probíhající trestní řízení v užším smyslu, tj. zpravidla trestní stíhání konkrétní osoby končící právní mocí rozsudku nebo jiného rozhodnutí ve věci samé. Jedná-li se o žádost o informaci týkající se dalších fází trestního řízení, povinný subjekt v rámci své diskreční pravomoci uváží, zda by poskytnutím informace mohl být zmařen nebo ohrožen účel trestního řízení vycházející ze smyslu základního práva jednotlivce na informace o činnosti veřejné moci a ze zásady restriktivního výkladu omezení ústavně zaručených práv; pouze v případě, že by poskytnutím informace o těchto procesech mohl být účel trestního řízení zmařen, odepře povinný subjekt informaci s odkazem na § 11 odst. 4 písm. a) citovaného zákona”.
17. V rozsudku ze dne 1.12.2010, č.j. 1 As 44/2010-103, č. 2241/2011 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud uvedený závěr rozvedl tak, že povinné subjekty neposkytnou informace o probíhajícím trestním řízení pouze poté, co zváží, nakolik je důvod neposkytnutí informace vskutku ospravedlněn naléhavou společenskou potřebou. Tou bude pravidelně zájem státu na tom, aby poskytnuté informace neohrozily objasnění skutečností důležitých pro trestní řízení, nezveřejnily o osobách zúčastněných na trestním řízení údaje, které přímo nesouvisí s trestnou činností, a aby neporušily zásadu, že dokud pravomocným odsuzujícím rozsudkem není vina vyslovena, nelze na toho, proti němuž se vede trestní řízení, hledět, jako by byl vinen; povinný subjekt vezme v potaz též ochranu práv a svobod druhých, např. obětí trestného činu. „Ve své dosavadní judikatuře ... soud dospěl mj. k závěru, že podmínky omezení práva na informace ve smyslu čl. 17 Listiny základních práv a svobod a čl. 10 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod jsou v případě aplikace § 11 odst. 4 písm. a) splněny. Právo na informace je omezeno zákonným ustanovením a současně je omezení poskytnutí informace z důvodu probíhajícího trestního řízení v demokratické společnosti nezbytné, právě z důvodů zachování veřejné bezpečnosti, předcházení nepokojům a zločinnosti či ochrany práv a svobod druhých. Omezení práva na informace podle § 11 odst. 4 písm. a) tak je legitimní, to však nic nemění na tom, že musí být interpretováno restriktivním způsobem v souladu s cílem daného omezení... podstatný je obsah a okamžik doručení žádosti o informaci: „Po obdržení žádosti o informaci povinný subjekt nejprve posoudí, zda v konkrétním čase probíhá trestní řízení ohledně informace, která je požadována. O ukončených trestních řízeních informaci poskytne. Jedná-li se o informaci o probíhajícím trestním řízení, povinný subjekt uváží, zda by poskytnutím informace mohl být zmařen předmět a účel trestního řízení, tedy zpochybněna role státu při zjišťování trestných činů, odhalování, stíhání a odsuzování pachatelů trestných činů či obecně při upevňování zákonitosti. Jedině z tohoto důvodu je ospravedlnitelné veřejnosti požadované informace nepřístupnit. Pokud nemůže být poskytnutím informace cíl trestního řízení zmařen nebo ohrožen, povinný subjekt informaci poskytne, neboť neexistuje důvod jejího dalšího utajení“... Ustanovení § 11 odst. 4 písm. a) nelze interpretovat automaticky tím způsobem, že jakékoliv informace z probíhajícího trestního řízení nebudou žadateli poskytnuty ... Poskytování informací v režimu informačního zákona tedy nesmí obcházet omezení vyplývající z podstaty samotného trestního řízení. Na druhou stranu není důvodu neposkytnout informace o nepravomocném trestním rozhodnutí orgánu činného v trestním řízení tam, kde takováto „naléhavá společenská potřeba“

shledána nebude, typicky v případech veřejného zájmu...“. (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1.12.2010, č.j. 1 As 44/2010-103, 2241/2011 Sb. NSS).

18. V souladu s výše citovanými závěry nelze § 11 odst. 4 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. interpretovat tak, jak učinily správní orgány, tedy že uvedené ustanovení vylučuje požadovanou informaci poskytnout právě proto, že je součástí probíhajícího trestního řízení. Žádný jiný konkrétní důvod, o který správní orgány opírají svůj závěr, že by vyhověním žádosti žalobce v části požadující poskytnutí znaleckého posudku či jiného podkladu, na jehož základě byla stanovena výše nájmu, mohl být účel předmětného trestního řízení zmařen, správní orgány neuvádějí; z argumentace obsažené v napadeném a prvostupňovém rozhodnutí zjevně plyne, že uvedeným důvodem je právě právní názor správních orgánů na aplikaci § 11 odst. 4 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. v případech, kdy požadovaná informace souvisí s trestním řízením.
19. Pokud žalovaný až ve vyjádření k žalobě uvádí, že by bylo popřením smyslu § 11 odst. 4 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., pokud by povinný subjekt uváděl, v čem konkrétně spočívá vztah požadovaných informací a probíhajícího trestního řízení, tak podle zdejšího soudu se jedná o posun v argumentaci žalovaného, která se míjí s důvody rozhodnutí správních orgánů. Z těchto rozhodnutí ani náznakem neplyne, že by se opíraly o zcela konkrétní důvody odmítnutí poskytnutí informace, které by však pro jejich souvislost s předmětem trestního řízení nebylo možné žalobci z důvodu „naléhavé společenské potřeby“ detailně sdělit. Takto důvody rozhodnutí správních orgánů vůbec postaveny nejsou; argumenty správních orgánů ani nenaznačují, že by jejich správní úvaha zahrnovala i uvážení, do jaké míry lze detaily související s možným ohrožením či zmařením trestního řízení žalobci „odkrýt“.
20. Argumenty správních orgánů tudíž podle zdejšího soudu představují nesprávnou aplikaci § 11 odst. 4 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. a odporují výše uvedenému výkladu Nejvyššího správního soudu, z něhož jednoznačně plyne, že jestliže se požadované informace týkají probíhajícího trestního řízení, nemůže to mít za následek automatické odmítnutí poskytnutí informace a nelze *a priori* dovozovat, že požadované informace mohou ohrozit či zmařit účel daného trestního řízení.
21. Pokud žalovaný upozornil, že v daném případě bylo Okresním soudem v Hodoníně odepráno nahlížení do trestního spisu, tak uvedenou skutečnost podle zdejšího soudu nelze považovat za důvod pro odmítnutí poskytnutí informace v režimu zákona č. 106/1999 Sb. Institut nahlížení do trestního spisu je komplexně upraven trestním řádem, přičemž v nyní posuzované věci žalobce nepožaduje nahlédnout do trestního spisu jako celku, nýbrž požaduje v režimu zákona č. 106/1999 Sb. konkrétní informaci. Podle zdejšího soudu jsou rovněž správními orgány akcentované důvody, pro které měl žalobce žádat u Okresního soudu v Hodoníně o nahlížení do trestního spisu, a rovněž důvody, pro které mu nebylo vyhověno, pro účely posouzení žádosti o informaci v režimu zákona č. 106/1999 Sb. v této věci nerozhodné. Nahlížení do spisů (ať již správních či trestních) a poskytování informací dle zákona č. 106/1999 Sb. představuje dva odlišné a samostatné instituty (bod 23 a 24 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1.12.2010, č.j. 1 As 44/2010-103, č. 2241/2011 Sb. NSS) řídící se svými speciálními pravidly.

22. Pokud tedy odepření požadovaných informací správní orgány zdůvodnily probíhajícím trestním řízením s odkazem na § 11 odst. 4 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., vycházely z nesprávného právního názoru a nesprávně citované ustanovení na věc aplikovaly.
23. S ohledem na uvedené zdejší soud (když nemá za to, že rozhodnutí správních orgánů by byla zatížena vadami ve smyslu § 76 odst. 1 s.ř.s., tedy nepřezkoumatelností, nedostatkem skutkového podkladu či podstatnou vadou řízení před správními orgány) byl povinen posoudit splnění podmínek pro postup dle § 16 odst. 5 věty druhé zákona č. 106/1999 Sb., podle níž nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout. *„Při přezkoumání rozhodnutí dle § 65 s. ř. s. sice obecně platí, že správní soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), což je odrazem kasačního systému správního soudnictví. Ten je ovšem významně prolomen zavedením apelačního prvku právě v případě § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím. Správní soud tak nemá podle tohoto ustanovení postavení pouze přezkumného soudu, ale rovněž soudu nalézacího; tzn., že poté, co v rámci svého přezkumu zjistí nezákonnost napadeného rozhodnutí, má povinnost zkoumat existenci případných důvodů pro neposkytnutí informace a při zjištění, že neexistují, má nařídít povinnému subjektu požadované informace poskytnout. Jinými slovy, neobstojí-li důvod, pro který nebyla požadovaná informace poskytnuta, správní soud v souladu se zákonem i s relevantní judikaturou (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2010, č.j. 1 As 28/2010-86, č. 2128/2010 Sb. NSS) zváží, zda v daném případě prima facie není dán některý z dalších dosud neaplikovaných důvodů pro odmítnutí žádosti, a pokud tomu tak není, nařídí poskytnutí požadované informace. Naopak, v případě, že správní soud zjistí, že v mezidobí již požadované informace poskytnuty byly, nemá smysl jejich poskytnutí nařizovat znovu.“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.4.2020, č.j. 5 As 170/2019-30, obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.3.2010, č.j. 1 As 8/2010-65).
24. Žalobce k dotazu soudu u jednání uvedl, že mu požadovaná informace dosud poskytnuta nebyla.
25. Pokud žalobce v replice k vyjádření žalovaného uvedl, že řízení o odvolání proti rozsudku Okresního soudu v Hodoníně vydaného ve věci sp. zn. 15 T 143/2018 vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 7 To 284/2019, již bylo pravomocně ukončeno, to zdejší soud ověřil dotazem u soudního oddělení č. 7 zdejšího soudu, kdy mu bylo sděleno, že usnesením ze dne 5.12.2019, č.j. 7 To 284/2019-1286, bylo odvolání zamítnuto.
26. Z uvedeného důvodu tedy již odkaz na trestní řízení coby jeden z možných důvodů pro neposkytnutí požadované informace není relevantní; není tudíž třeba dále blíže zkoumat, jak by případné poskytnutí požadované informace mohlo konkrétně zmařit předmět a účel řízení v uvedených trestních věcech.
27. Zdejší soud dále ověřil, že součástí neveřejných příloh správního spisu (jak odpovídá i spisovému přehledu) je znalecký posudek Ing. J. H., znalce v oboru ekonomika, odvětví ceny a odhady se specializací pozemky, trvalé porosty, škody na lesních porostech, vypracovaný dne 12.2.2018, přičemž objednatelem posudku je žalovaný správní orgán a účelem posudku je stanovení výše obvyklého nájemného na předmět nájmu (vinný sklep a vinárna v obci Čejkovice). Znalecký posudek obsahuje závěr, v němž znalec doporučuje

roční nájemné pro část, která slouží jako vinárna, a pro část, která slouží pro uskladnění vína.

28. Zdejší soud z obsahu znaleckého posudku nedovozuje, že by byl dán některý z důvodů pro odmítnutí žádosti žalobce obsažený v § 9 až 11 zákona č. 106/1999 Sb., neboť uvedené informace nepředstavují obchodní tajemství (§ 9 zákona č. 106/1999 Sb.) ani informace o majetkových poměrech získané na základě zákonů o daních, poplatcích, penzijním nebo zdravotním pojištění anebo sociálním zabezpečení (§ 10 zákona č. 106/1999 Sb.), ani nikterak nesouvisejí s dalšími zákonnými důvody pro omezení práva na informace stanovenými v § 11 zákona č. 106/1999 Sb. (neboť se nejedná např. o nové informace vzniklé při přípravě rozhodnutí povinného subjektu do doby, kdy se příprava rozhodnutím ukončí, či informace vzniklé bez použití veřejných prostředků, ani by poskytnutím takové informace nemohla být porušena ochrana práv třetích osob k předmětu práva autorského nebo práv souvisejících s právem autorským apod.).
29. Pokud jde o poskytování znaleckých posudků v režimu zákona č. 106/1999 Sb., tak již bylo správními soudy judikováno, že znalecký posudek není jedinečným výsledkem tvůrčí činnosti autora ve smyslu § 2 odst. 1 a 2 zákona č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským, a nemůže být tedy předmětem ochrany práva autorského ve smyslu § 11 odst. 2 písm. c) zákona č. 106/1999 Sb. Znalecká činnost předpokládá užití postupů opírajících se o v daném oboru obecně známé, verifikovatelné metody, jejichž užití je výrazem odbornosti znalce, nikoli jeho osobní tvůrčí jedinečnosti (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17.2.2017, č.j. 6 A 246/2013-59, č. 3583/2017 Sb. NSS). Zdejší soud nemá důvod se od uvedeného závěru odchýlit.
30. Zdejší soud proto jak napadené rozhodnutí žalovaného, tak rozhodnutí prvostupňové pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s.ř.s. ve spojení s § 78 odst. 3 s.ř.s. zrušil a podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž je žalovaný povinen poskytnout žalobci požadovaný znalecký posudek (§ 16 odst. 5 věta druhá zákona č. 106/1999 Sb.).

IV. Náklady řízení

31. Výrok o nákladech řízení účastníků se opírá o § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalovaný ve věci úspěšným nebyl, a proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Žalobce byl ve věci úspěšným, a proto mu náleží právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil, proti žalovanému. Za účelně vynaložené náklady, tedy náklady, které byly v řízení před zdejším soudem žalobcem vynaloženy důvodně, zdejší soud pokládá náklady na zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč.
32. Nechal-li se žalobce, sám advokát, v řízení před zdejším soudem zastupovat jiným advokátem pracujícím pro stejnou advokátní kancelář jako žalobce, přitom je-li žalobní argumentace věcně obdobná té, jak jí v průběhu správního řízení argumentoval sám žalobce, tehdy bez odborného právního zastoupení, pak se náklady na odborné právní zastoupení v nyní posuzované věci v řízení před zdejším soudem jeví jako náklady neúčelné (obdobně rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 2.7.2013, č.j. 62 A 55/2012-60). Z pohledu uplatňování žalobcova práva v řízení před zdejším soudem tedy nejde o

náklady vynaložené důvodně (byly-li vynaloženy vůbec), a proto jejich náhrada nebyla žalobci přiznána. Žalovaný je tedy povinen zaplatit žalobci částku ve výši 3 000 Kč, a to k rukám zástupkyně žalobce ve stanovené lhůtě.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. září 2021

David Raus v.r.
předseda senátu